

hvad der var udtrykt i den Bestemmelse, som herom staar i § 1, og som ogsaa gør sig gældende i § 4. Det ærede Medlem erkendte, at det er rigtigt, at Husbonden kan ikke kontraktmæssig overdrage Eendet til en anden Husbond, thid det staar i Ejenbelovens § 30; men det er da ogsaa klart, at saa kan Kreditor heller ikke gøre Udlæg i Eendet. Det er klart, at en Kreditor ikke kan gøre Udlæg i Eendet, altsaa tage en Landejendom til brugeligt Pant og saa med det samme tage Eendet til Brugelighed ogsaa. Saa skulde efter det ærede Medlems Opfattelse, hvis hans Kritik skal have nogen Realitet, Forholdet jo være det, at Eendet kom til at staa med en Fordring paa Lønnen indtil Udlægsdagen paa den ved Udlæget ganske aflædte tidligere Ejer og være forpligtet til at tjene Udlægshaveren som ny Husbond, kun med Fordring paa Løn hos den ny Husbond fra den Dag, det kom til at tjene hos ham. Saaledes er Forholdet selvfølgelig ikke. Forholdet er det, at naar en Pant-haver tager et Pant til brugeligt Pant, gør han det for at blive fyldestgjort, altsaa for at drive Pantet for sin Regning og gennem sin Behandling af Pantet at opnaa Fyldestgørelse for sin Fordring, og da Eendet ikke er forpligtet til at tjene nogen ny Husbond, er det heller ikke forpligtet til at tjene den Udlægshaver, der har taget Pantet til brugeligt Pant. Man kan ikke søge nogen Grund til, at Eendet skulde være forpligtet dertil, deri, at det naturligvis i sidste Instans kan komme den gamle Ejer til gode, at Kreditor har taget Pantet til brugeligt Pant; thi naar Kreditor gennem sin Behandling af Pantet har faaet Fyldestgørelse for sin Fordring, er det ganske rigtigt, at Ejeren faar sit Pant tilbage, men hans Ejerstilling er trængt saaledes tilbage, naar en Fordringshaver har gjort Udlæg i Pantet og taget det til brugeligt Pant, at man ikke deri, at han formelt vedbliver at være Ejer, kan søge en Begrundelse for, at Eendet skal være forpligtet til at tjene Udlægshaveren; thi saa var der i Virkeligheden gjort Udlæg i Eendet med. Derimod er det ganske rigtigt, at hvis man tænker sig det Tilfælde, at vedkommende Landmand, hos hvem der bliver gjort Udlæg, havde en anden Landejendom liggende ved Siden af, kunde han forlange, at Eendet skulde flytte med ham over til den nærliggende Landejendom og tjene ham der, thi Forholdet er det, at Eendet er løst realiter fra sit Vaand, men ganske vist ikke formelt. Det har ingen Forpligtelse til at tjene hos Udlægshaveren og naturligvis heller ingen Forpligtelse til at tjene hos Husbonden, naar han dikterlig er

stillet saaledes, at han ikke kan betale det dets Løn, og naar han ikke har noget andet Sted at tage hen og anvende Eendets Arbejde. Det er naturligvis et ganske upraktisk Tilfælde, at man skulde tænke sig, at der hos en Mand, der havde flere Ejendomme, bliver gjort Udlæg i en af dem, den bliver taget fra ham — men at han saa selv skulde flytte hen med Eendet paa en anden Gaard og sige til Eendet: Arbejd her! Selv om man tænkte sig, at han havde en anden Gaard, som Kreditor ikke tog fra ham, vilde han naturligvis have sit Eende der. I det hele er dette Tilfælde saa overordentlig upraktisk, at jeg synes, at det at bygge sin Kritik af Bestemmelsen i § 1 alene paa, at dette Tilfælde er tænkeligt, er at søge til den yderste Muligheds Grænse, blot for at finde noget at kritisere i Lovforslaget. Jeg ved meget vel, at et Lovforslag af denne Bestaffenhed og om denne Materie, kan i det uendelige kritiseres af enhver, som vil søge ved alle Vidler at finde noget at kritisere. Naar saa det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds tillod sig at gøre den Bemærkning, at det var urimeligt at lægge Beslag paa Tingets Tid med et Lovforslag, der ikke var mere betydende end dette, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at det forekommer mig endnu urimeligere at optage Tingets Tid med en Kritik, som er hentet fra den yderste Muligheds Grænse og vanskelig kan opfattes som havende andet Formaal end at staa i Stykker i Stedet for at rette og forbedre. Jeg tror, at det ærede Medlem maa være blevet noget træt paa Slutningen af sit Foredrag, ellers vilde han ikke være fremkommen med saadanne Bemærkninger, som han gjorde, Bemærkninger, som ere fuldstændig og positivt fejlagtige. Han gjorde nemlig en Bemærkning om, at dette Forslag omfattede jo kun det Tilfælde, at Løsøret var medindbefattet i den faste Ejendoms Pant, saa gav man efter dette Forslag Eendet Fortrinsret fremfor Underpantet i Løsøret, og saa gjorde det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds den høist mærkelige Bemærkning: men hvorledes skal det da gaa, naar Løsøret er særskilt pantsat? Men det ærede Medlem maa jo have været træt i det Øjeblik, for det ærede Medlem er jo fuldstændig vidende om, at siden 1819 har Eendeløn haft Fortrin fremfor Underpant i Løsøre, og at den endnu har denne Ret, sidst hjemlet i § 39 i Konkursloven. Men naturligvis, ogsaa dette var en Indvending, som kunde se ganske plausibel ud for dem, der ikke havde den positive Kundskab, der kræves til at kontrollere den Art af Kritik. Saa